

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Zakletá

Tereza Mráčková, 9.B

V hustém lese nachází se domeček,
se zahrádkou a spoustou kyticek.
A vedle domečku tančí malá dívenka,
v růžových šatičkách vypadá jak baletka.
Na první pohled dívenka to neškodná je,
ale pozor, je zakletá zlým čarodějem.
Dívenka ti zazpívá pak píseň o růži,
jenže její zpěv je pištící,
a tak jí prosíš, ať už skončí.
Ona dívenka pak smutná je,
ráda totiž zpívá a tancuje.
Tebe poté napadne,
že ji naučíš hrát na hudební nástroje.

Líbezný tón objeví se
a ty se s dívkou rozloučíš a jdeš domů,
zpátky k mamince.

Má drahá ženo,
chtěl bych ti říct, že i když svět bývá
zamračený,
tak ty jsi mé štěstí, které bych chtěl mít,
ale nemohu, neboť déšť nás vždy rozdělí.
Avšak počkej ještě chvíli a uvidíš,
že se brzy rozední a my dva můžeme spolu
zase šťastně žít a plnit si svá přání.
Tvůj milý

Spojení

Natálie Gajdušková, 9.B

Touha poznat pravdu voněla mnohem více než tetino přání. Opouštěla jsem ten dům s vědomím, že porušuji zákaz. S vědomím, že mou drahou tetičku čeká nemilé překvapení. Nebyla jsem si ničím jistá. Vpřed mě posouval pouze fakt, že člověk lituje především věci, které neudělal.

Nyní bezradně stojím uprostřed zmáčeného přístřešku, kde chlad proniká až pod mou kůži. Přemýšlím, jak se co nejrychleji dostat do onoho proslulého města, města duchů. Legenda praví, že se v samotném srdci tohoto zcela opuštěného městečka ukrývá něco, co by mi mohlo pomoci najít odpovědi, po kterých tak zoufale toužím. Něco, co by mi prozradilo více o mých zesnulých rodičích a umožnilo přijít pravdě na kloub. Přestože, jak se říká, práce kvapná, málo platná, usoudila jsem, že není času nazbyt a nejvýhodnější bude se vydat přes ulici Zkázy. Prvně bych však měla dojít pro mého společníka. A tak jsem také učinila.

S Ondrou se znám dlouhá léta, je to jediný člověk, který rozumí mé potřebě poznat rodiče a zjistit tak, kým jsem. Proto jsem uznala za vhodné vzít jej s sebou. Přeci jen se to ve dvou lépe táhne. Jakmile jsem Ondru zahlédla v dálce, neotálela jsem a ihned se rozběhla za ním na námi předem zvolené místo, kde už na mě s úsměvem čekal. Náhle se odhodlal vyrazit směrem ke mně. „Pomaleji by to nešlo?“ zvolala jsem se smíchem. „Když já mám času dost!“ samozřejmě si neodpustil přihlouplý komentář. Moc dobře víme, že to nebude vůbec jednoduché a že nebezpečí číhá na každém kroku, ale i přesto jsme se rozhodli mu čelit a s radostí se vydat na osudovou cestu plnou rizik. Byli jsme připraveni na dobrodružství, jenomže to jsme ještě netušili, co nás čeká!

Mlčky jsme procházeli temnými uličkami této velice zvláštní ulice. Nikdy jsem žádné podobné místo neviděla, ačkoliv mi nahánělo strach, fascinovalo mě. Ušli jsme toho hodně, ale cíl byl stále v nedohlednu, a proto jsme se rozhodli posilnit nějakou dobrou svačinou. Usadili jsme se tedy na nejbližší lavičku a s chutí se pustili do jídla. „Kát'o, nebojíš se, že zjistíš něco, co by bylo lepší nevědět?“ zeptal se Ondra zvědavě. „Někdy je lepší znát pravdu, než žít v nejistotě,“ odpověděla jsem. Pouze přitakal. „Co od této výpravy očekáváš?“ prolomil ticho další otázkou. „Očekávám, že najdeme odpovědi,“ odpověděla jsem zcela upřímně. „Vždycky jsem si přála vědět jací rodiče byli, co se s nimi stalo...“ Pozorně mě poslouchal a potom se usmál. „Jsi silná, Kát'o,“ zašeptal. „Jsem rád, že mohu být tvým společníkem!“ dodal. „To já jsem ráda, že mám společníka, jako jsi ty.“

Sdílení těchto slov nám dodalo sílu a odhodlání pokračovat dál. Po svačině, která se na tom rovněž podílela, jsme se opět vydali na cestu. Pomalu, ale jistě jsme se blížili k městu. Čím blíže jsme byli, tím

podivnější pocity mnou kolovaly. S každým dalším krokem se zdálo, že temnota kolem nás sílí, chlad nabírá na intenzitě a stíny se prodlužují.

Jakmile jsme vkročili do města duchů, obklopil nás deprimující pocit neklidu a naprosté nejistoty. Šepot větru procházel prázdnými ulicemi, jako by nás varoval před blížícím se nebezpečím. Ticho narušovaly pouze naše kroky, jež se odrážely od zdí a světlo měsíce dopadající na zchátralé budovy dodávalo všemu ještě strašidelnější atmosféru. Najednou se kolem nás začaly míhat stíny. „Viděla jsi to?“ zašeptal Ondra, jeho hlas se třásl. „Viděla,“ neklidně jsem odpověděla, avšak oči nechala upřené na pohybuující se stíny. Najednou jsem zaslechla Ondrův výkřik a zděšeně se za ním otočila. Zahlédla jsem něčí průhledné ruce jak je táhnou do hluboké temnoty. „Ondroo!“ zavolala jsem, ale odpovědi se mi nedostalo. Zůstala jsem bezmocně stát, v hlavě se mi honily všelijaké myšlenky. Začala jsem propadat zoufalství, pohltilo mne.

Uvědomila jsem si, že musím jednat. Musím zachovat chladnou hlavu a pokračovat v cestě, i když od tohoto okamžiku budu muset čelit nebezpečí sama. Jsem odhodlaná bojovat!

Když jsem zahlédla polorozpadlou knihovnu, zavalil mě pocit štěstí. Ten však stále doprovázel neodbytný strach. Neváhala jsem ani chvíli a vstoupila do gigantické budovy plné regálů, které se zdály být na pokraji zániku. Rozpadající se regály byly přeplněné knihami, které se rozkládaly před mými očima. Ihned jsem se pustila do pátrání. Dychtivě jsem listovala knihami a tím napomáhala prachu, který se na nich nahromadil, vytvářet oblaka. S každým dalším otočeným listem ve mně napětí rostlo. Sevřela jsem v ruce jednu z knih. Název na obálce mě uhodil jako blesk – Kniha vzkříšení. Měla jsem pocit, jako by mé srdce vynechalo pár úderů. Zalapala jsem po dechu. Za pár okamžiků poznám své rodiče. Doufám, že mi pomohou najít nějakou stopu či vodítko, které by mi pomohlo najít Ondru.

Se zatajeným dechem jsem otevřela Knihu vzkříšení a z té rázem vyletěla průhledná postava, duch. Nevěřičně jsem na ni hleděla. „Ahoj, mami!“

Tears

Natálie Gajdušková, 9.B

Tears streaming down my face,
they are looking for their place.

Tears streaming down my face,
they would fill a vase.

Tears streaming down my face,
they are making it a race.

Tears streaming down my face,
nobody knows, just in case.

Spisovatelský sen

Eva S. Čapková, 6.A

Ve dvacátém prvním století nevyděláš psaním písni.

To sotva. Pár nějakých pěkných básní...

Psát knihy, sci-fi, scénáře, sotva najdeme nějakého hledače.

Noviny, magazíny, letáky, nikdo je dnes nečte.

Vlogery, blogery, každý si je rád zhlédne.

Psát básně je ale dobrá věc, s tužkou a papírem na pokec.

Jen lidé už tuhle kariéru tolik neocení, dívají se radši na focení.

Málokdo dnes píše texty.

I když píšeš natvrdo, vedle slyšíš řečty.

Chce se ti brečet, jim se chce smát.

Stačí se postavit a pevně stát.

Ukázat snahu, talent a skrytou odvahu.

Jindy vymazat, někdy přepsat.

Hlavně ten sen neopouštět a více básní psát.